Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
ANTHONY MICHAEL COLLINS
prednesené 19. mája 2022 [1]

Vec C-623/20 P

Európska komisia
proti

Talianskej republike

„Odvolanie – Jazykový režim – Oznámenie o verejnom výberovom konaní na obsadenie miest administrátorov v oblasti auditu – Jazykové znalosti – Obmedzenie výberu druhého jazyka výberového konania na angličtinu, francúzštinu alebo nemčinu – Nariadenie č. 1 – Služobný poriadok – Diskriminácia na základe jazyka – Odôvodnenie – Záujem služby – Potreba, aby novoprijatí zamestnanci boli schopní okamžite pracovať“

I. Úvod

1. Jazyk je dôležitou súčasťou kultúrnej a politickej identity občanov Únie a tak Zmluva o Európskej únii, ako aj Charta základných práv zakotvujú rešpektovanie jazykovej rozmanitosti Únie [2]. Potvrdením tohto rešpektu je označenie všetkých 24 úradných jazykov Európskej únie ako pracovných jazykov jej inštitúcií [3].

2. Jazyky uľahčujú komunikáciu medzi jednotlivcami a umožňujú im tak spolupracovať. Keďže súčasné používanie všetkých 24 úradných jazykov by za súčasného stavu vážne narušilo takúto komunikáciu a spoluprácu, je pochopiteľné, že inštitúcie Únie sa snažia zamestnávať úradníkov, ktorí majú popri svojom materinskom jazyku aktívnu pracovnú znalosť aspoň jedného spoločného dorozumievacieho jazyka. Existuje dlhý zoznam jazykov, ktoré sa v rôznych obdobiach európskej histórie mohli tešiť z postavenia spoločného dorozumievacieho jazyka či už na celom kontinente, alebo na jeho veľkej časti. Jazyk môže mať v určitom politickom a hospodárskom kontexte postavenie spoločného dorozumievacieho jazyka, ktoré však netrvá večne: v každom prípade je nepopierateľné, že vnímanie jazyka ako spoločného dorozumievacieho jazyka posilňuje jeho postavenie.

[1] Jazyk prednesu: angličtina.

[2] Článok 3 ZEÚ a článok 22 Charty základných práv Európskej únie. Je tiež potrebné zohľadniť približne 60 regionálnych a menšinových jazykov, ktorými sa hovorí na území Európskej únie.

[3] Článok 1 nariadenia Rady č. 1 z 15. apríla 1958 o používaní jazykov v Európskom hospodárskom spoločenstve (Ú. v. ES 17, 1958, s. 385; Mim. vyd. 01/001, s. 3), zmeneného nariadením Rady (EÚ) č. 517/2013 z 13. mája 2013 (Ú. v. EÚ L 158, 2013, s. 1) (ďalej len „nariadenie č. 1/58“).

3. Vzhľadom na to, že Európska únia stavia všetky svoje úradné jazyky na rovnakú úroveň a určenie jazyka za spoločný dorozumievací jazyk na daný účel je nepochybne výhodou pre uchádzačov, ktorí ho aktívne ovládajú, takýto výber musí byť odôvodnený objektívnymi a dostatočnými dôvodmi. Súdny dvor vo svojej judikatúre uznáva, že potreby služby predstavujú takéto odôvodnenie, a to s výhradou splnenia dvoch podmienok. Predložené odôvodnenie sa tak musí vzťahovať na pracovné povinnosti, ktoré budú musieť prijatí zamestnanci vykonávať. Dôkazy predložené na účely odôvodnenia navrhovaného obmedzenia musia byť presné, spoľahlivé a koherentné [4].

4. V prejednávanej veci sa Európska komisia domáha zrušenia rozsudku z 9. septembra 2020, Taliansko/Komisia (T-437/16, EU:T:2020:410; ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Všeobecný súd zrušil oznámenie o verejnom výberovom konaní na obsadenie miest administrátorov v oblasti auditu (AD 5/AD 7) [5]. V prejednávanej veci sa v spornom oznámení EPSO [6] uvádza, že uchádzači musia spĺňať tieto osobitné jazykové podmienky:

– 1. jazyk: minimálna úroveň – C1 v jednom z 24 úradných jazykov EÚ,

– 2. jazyk: minimálna úroveň – B2 v anglickom, vo francúzskom alebo v nemeckom jazyku; 2. jazyk sa musí odlišovať od 1. jazyka. [7]

5. V napadnutom rozsudku sa konštatuje, že Komisia nepreukázala, že obmedzenie výberu druhého jazyka uchádzačmi na angličtinu, francúzštinu alebo nemčinu je objektívne odôvodnené a primerané hlavnému cieľu, ktorý sleduje, a to prijatiu administrátorov schopných okamžite pracovať. Komisia nepreukázala ani to, že jazykové obmedzenie je odôvodnené vzhľadom na rozpočtové a prevádzkové obmedzenia a/alebo na povahu výberového konania. [8] Komisia vo svojom odvolaní, ktoré podala na Súdnom dvore, tvrdí, že bremeno, ktoré jej Všeobecný súd uložil v súvislosti s odôvodnením jazykového obmedzenia, je neprimerane veľké. Spochybňuje tiež posúdenie Všeobecného súdu vykonané v súvislosti s dôkazmi, ktoré Komisia predložila na podporu tohto obmedzenia.

[4] Pozri napríklad rozsudky z 27. novembra 2012, Taliansko/Komisia (C-566/10 P, EU:C:2012:752); z 26. marca 2019, Komisia/Taliansko (C-621/16 P, EU:C:2019:251); z 26. marca 2019, Španielsko/Parlament (C-377/16, EU:C:2019:249); z 15. septembra 2016, Taliansko/Komisia (T-353/14 a T-17/15, EU:T:2016:495); zo 14. decembra 2017, PB/Komisia (T-609/16, EU:T:2017:910); z 3. marca 2021, Barata/Parlament (T-723/18, EU:T:2021:113), a z 9. júna 2021, Calhau Correia de Paiva/Komisia (T-202/17, EU:T:2021:323).

[5] EPSO/AD/322/16 (Ú. v. EÚ C 171 A, 2016, s. 1; ďalej len „sporné oznámenie EPSO“).

[6] Článok 2 rozhodnutia Európskeho parlamentu, Rady, Komisie, Súdneho dvora, Dvora audítorov, Hospodárskeho a sociálneho výboru, Výboru regiónov a Európskeho ombudsmana 2002/620/ES z 25. júla 2002 o založení Úradu pre výber pracovníkov Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 197, 2002, s. 53; Mim. vyd. 01/004, s. 46) preniesol zodpovednosť za uskutočňovanie verejných výberových konaní uvedených v prvom odseku článku 30 služobného poriadku a v prílohe III k služobnému poriadku na Úrad pre výber pracovníkov Európskych spoločenstiev (EPSO). Podľa článku 4 uvedeného rozhodnutia sa odvolania týkajúce sa výkonu právomocí zverených EPSO podávajú proti Komisii.

[7] Spoločný európsky referenčný rámec pre jazyky, ktorý vydala Rada Európy [odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy č. R (98) 6 zo 17. marca 1998; ďalej len „CEFR“)], definuje šesť jazykových kompetencií od úrovne A1 po úroveň C2. V jednej z jeho tabuliek je uvedený prehľad spoločných úrovní znalostí. Úroveň C1, ktorá zodpovedá jazykovým znalostiam „skúseného používateľa“, je v CEFR opísaná takto: „Dokáže porozumieť širokej škále náročných, dlhších textov a rozoznať ich implicitné významy. Dokáže sa vyjadriť plynulo a spontánne bez priveľmi zjavného hľadania výrazov. Dokáže využívať jazyk pružne a efektívne na spoločenské, akademické či profesijné účely. Dokáže vytvoriť zrozumiteľný, dobre usporiadaný a podrobný text na zložité témy, prejavujúc ovládanie kompozičných postupov, spojovacích výrazov a prostriedkov kohézie.“ Úroveň B2, ktorá zodpovedá jazykovým znalostiam „samostatného používateľa“, je v CEFR opísaná takto: „Rozumie hlavným myšlienkam zložitého textu na konkrétne aj abstraktné témy vrátane odborných diskusií vo svojej špecializácii. Komunikuje na takom stupni plynulosti a spontánnosti, ktorý mu umožňuje viesť bežnú konverzáciu s rodenými hovoriacimi bez toho, aby to pre ktoréhokoľvek účastníka interakcie predstavovalo zvýšené úsilie. Dokáže vytvoriť jasný, podrobný text na rozličné témy a vysvetliť svoje stanovisko k aktuálnym témam s uvedením výhod aj nevýhod rozličných možností.“

[8] Rozsudok z 9. septembra 2020, Taliansko/Komisia (T-437/16, EU:T:2020:410, bod 197).

II. Právny rámec

A. Nariadenie č. 1/58

6. Nariadením č. 1/58 Rada vykonala právomoc, ktorá jej bola daná terajším článkom 342 ZFEÚ, stanoviť, okrem iného, pravidlá pre používanie jazykov inštitúciami Európskej únie a v rámci inštitúcií Európskej únie. V znení, ktoré je v súčasnosti účinné, sa v príslušnej časti stanovuje:

„Článok 1

Úradnými jazykmi a pracovnými jazykmi inštitúcií Únie sú angličtina, bulharčina, čeština, dánčina, estónčina, fínčina, francúzština, gréčtina, holandčina, chorvátčina, írčina, litovčina, lotyština, maďarčina, maltčina, nemčina, poľština, portugalčina, rumunčina, slovenčina, slovinčina, španielčina, švédčina a taliančina.

…

Článok 6

Orgány [Európskej únie] môžu vo svojom rokovacom poriadku stanoviť, ktorý z jazykov sa má použiť v osobitných prípadoch.“

B. Služobný poriadok

7. V rozsahu, v akom to môže byť relevantné, článok 1d služobného poriadku [9] stanovuje:

„1. Pri uplatňovaní tohto Služobného poriadku je zakázaná akákoľvek diskriminácia na základe pohlavia, rasy, farby pleti, etnického alebo sociálneho pôvodu, genetických znakov, jazyka, náboženského vyznania alebo viery, politického alebo iného názoru, príslušnosti k národnostnej menšine, majetku, pôvodu, pracovnej nespôsobilosti, veku, alebo sexuálnej orientácie.

…

6. Pri rešpektovaní zásady nediskriminácie a zásady proporcionality každé obmedzenie ich uplatňovania musí byť zdôvodnené objektívnymi a dostatočnými dôvodmi a musí byť zamerané na legitímne ciele všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky. …“

8. Kapitola 1 Hlavy III služobného poriadku, nazvaná „Prijatie do služobného pomeru“, obsahuje články 27 až 34. článok 27 stanovuje:

„Cieľom prijímania do služobného pomeru je zabezpečiť pre inštitúciu služby úradníkov s najvyššou úrovňou spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti, prijatých na čo najširšom možnom geografickom základe spomedzi štátnych príslušníkov členských štátov Únie. Žiadne pracovné miesta sa nevyhradia pre štátnych príslušníkov určitého členského štátu. …“

[9] Nariadenie Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 z 29. februára 1968, ktorým sa ustanovuje Služobný poriadok úradníkov a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenstiev a zavádzajú osobitné prechodné opatrenia uplatniteľné na úradníkov Komisie (Ú. v. ES L 56, 1968, s. 1; Mim. vyd. 01/002, s. 5), v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „služobný poriadok“).

9. Článok 28 písm. f) stanovuje:

„Úradník môže byť vymenovaný len pod podmienkou, že:

… predloží doklad o dôkladnej znalosti jedného z jazykov Únie a o uspokojivej znalosti ďalšieho jazyka Únie v rozsahu potrebnom na plnenie jeho povinností.“

10. Príloha III k služobnému poriadku je nazvaná „Výberové konania“. Jej článok 1 stanovuje:

„1. Oznámenie o výberovom konaní vypracuje menovací výbor [menovací orgán – *neoficiálny preklad*] po porade so spoločným výborom.

Musí uvádzať:

…

f) v prípade potreby znalosť jazykov, požadovanú s ohľadom na špecifický charakter obsadzovaných pracovných miest;

…“

III. Skutkové okolnosti sporu, konanie vo veci samej a návrhy účastníkov konania

11. V bodoch 1 až 13 napadnutého rozsudku sú zhrnuté skutkové okolnosti prejednávanej veci a obsah sporného oznámenia EPSO.

12. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– ak sa Súdny dvor domnieva, že to stav konania dovoľuje, zamietol žalobu v prvom stupni ako nedôvodnú,

– uložil Talianskej republike povinnosť nahradiť trovy konania v tomto konaní a v konaní na prvom stupni.

13. Komisia na podporu svojich návrhov uvádza tri odvolacie dôvody.

14. Prvý odvolací dôvod pozostáva z troch častí. Prvá časť je založená na tvrdení, že bod 137 napadnutého rozsudku obsahuje nesprávne právne posúdenie a nesprávne odôvodnenie.

15. Druhá časť je založená na spochybnení poslednej vety bodu 113, bodov 138 a 144, poslednej vety bodu 147, bodov 157 až 161, 193 a 197 napadnutého rozsudku. Komisia tvrdí, že v uvedených bodoch sa jej ukladá neprimerane veľké bremeno, a to tak pokiaľ ide o povinnosť odôvodnenia jazykového obmedzenia v spornom oznámení EPSO, ako aj o posúdenie dôkazov, ktoré predložila na podporu dôvodov uvedených zo strany EPSO.

16. V tretej časti Komisia tvrdí, že body 132 až 135 napadnutého rozsudku obsahujú nesprávne právne posúdenie v rozsahu, v akom judikatúra neukladá Komisii povinnosť, aby vo svojich interných predpisoch označila právne záväzný akt ako základ pre jazykové obmedzenie.

17. Druhý odvolací dôvod smeruje k určeniu siedmich pasáží, v ktorých Všeobecný súd skreslil dôkazy, ktoré mu boli predložené. Tretí odvolací dôvod je založený na nezákonnosti analýzy Všeobecného súdu týkajúcej sa jazykov komunikácie uchádzačov.

18. Talianska republika spochybňuje tvrdenia Komisie. Navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie,

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

19. Španielske kráľovstvo vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane Talianskej republiky.

20. Prejednávaná vec bola spojená s vecou C-635/20 na účely pojednávania, ktoré sa konalo 2. marca 2022 a na ktorom boli vypočuté prednesy účastníkov konania a ich odpovede na písomné a ústne otázky Súdneho dvora.

21. V súlade s požiadavkou Súdneho dvora sa moje návrhy obmedzia na prvý odvolací dôvod.

IV. Posúdenie prvého odvolacieho dôvodu

A. O prvej časti

22. Komisia sa domnieva, že bod 137 napadnutého rozsudku obsahuje nesprávne právne posúdenie, lebo sa v ňom konštatuje, že bez ďalších vysvetlení nie je možné predpokladať, že novoprijatý úradník, ktorý neovláda anglický, francúzsky alebo nemecký jazyk, nebude schopný okamžite riadne pracovať v inštitúcii EÚ. Všeobecný súd mal namiesto toho posúdiť, či je jazykové obmedzenie objektívne odôvodnené v záujme služby potrebou prijať uchádzačov, ktorí budú schopní okamžite pracovať. Komisia rozlišuje medzi uchádzačom, ktorý je schopný „okamžite riadne pracovať“, a uchádzačom, ktorý je „schopný okamžite pracovať“. Keďže nesprávne právne posúdenie, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, má zásadný význam pre jeho odmietnutie dôkazov týkajúcich sa súvislosti medzi používaním týchto troch jazykov kolégiom komisárov a prácou útvarov Komisie, napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť.

23. V bode 137 napadnutého rozsudku sa uvádza:

„Presnejšie, z týchto textov ani a *fortiori*… z ostatných dokumentov v spise nevyplýva, že existuje nevyhnutná súvislosť medzi rozhodovacími postupmi Komisie, najmä tými, ktoré sa odohrávajú v rámci kolégia jej členov, a úlohami, ktoré by mali byť schopní plniť úspešní uchádzači sporného výberového konania, teda úlohami audítorov, ako sú uvedené v bode 96 vyššie. Aj za predpokladu, že členovia určitej inštitúcie používajú pri svojich rokovaniach výlučne jeden jazyk alebo niektoré jazyky, nemožno bez ďalších vysvetlení predpokladať, že novoprijatý úradník, ktorý neovláda žiadny z týchto jazykov, nebude schopný okamžite riadne pracovať v dotknutej inštitúcii [rozsudok z 15. septembra 2016, Taliansko/Komisia, T-353/14 a T-17/15, EU:T:2016:495, body 121 a 122 (neuverejnené)]. Platí to o to viac, keď tak ako v prejednávanej veci ide o veľmi špecifické úlohy, ktoré nemajú a *priori* žiadnu úzku súvislosť s prácou kolégia členov Komisie.“

24. Poznamenávam, že v prvej vete článku 1d ods. 6 služobného poriadku sa stanovuje, že každé obmedzenie uplatňovania zásady zákazu diskriminácie musí byť zdôvodnené objektívnymi a dostatočnými dôvodmi a musí byť zamerané na legitímne ciele všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky. Po druhé podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora rozdielne zaobchádzanie na základe jazyka, ktoré vyplýva z jazykového obmedzenia, je prípustné iba vtedy, ak je objektívne odôvodnené a primerané skutočným potrebám služby [10]. Body 60 a 61 napadnutého rozsudku uvádzajú túto úvahu a citujú body 89 až 90 rozsudku Komisia/Taliansko [11], v ktorých je zas citovaný bod 88 rozsudku Taliansko/Komisia [12].

25. Na posúdenie toho, či je rozdielne zaobchádzanie objektívne odôvodnené a primerané skutočným potrebám služby, je potrebné najprv zistiť, aké sú tieto potreby. V prejednávanej veci všeobecné pravidlá platné pre verejné výberové konania, uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* z 27. februára 2015 [13], v príslušnej časti oddielu 1.3 stanovujú:

„V závislosti od výberového konania budete vyzvaní, aby ste preukázali svoje znalosti úradných jazykov EÚ… Vo všeobecnosti musíte výborne ovládať (úroveň C1 podľa CEFR…) jeden z úradných jazykov Európskej únie a mať uspokojivú znalosť (úroveň B2 podľa CEFR) ďalšieho úradného jazyka Európskej únie; v oznámení o výberovom konaní však môžu byť stanovené aj prísnejšie požiadavky (najmä v prípade lingvistických profilov). Pokiaľ nie je v oznámení o výberovom konaní uvedené inak, voľba druhého jazyka sa zvyčajne obmedzuje na angličtinu, francúzštinu alebo nemčinu…

…

Z dlhodobej praxe inštitúcií EÚ vyplýva, že k najpoužívanejším jazykom v internej komunikácii patrí najmä angličtina, francúzština a nemčina. Tieto jazyky sú takisto najpotrebnejšie pri externej komunikácii a vybavovaní úradných vecí.

Možnosť výberu druhého jazyka bola pre výberové konania vymedzená v súlade so služobným záujmom, ktorý si vyžaduje, aby novoprijatí zamestnanci dokázali vo svojej každodennej práci okamžite fungovať a efektívne komunikovať. V opačnom prípade by sa mohlo vážne narušiť efektívne fungovanie inštitúcií.“

26. Okrem toho v spornom oznámení EPSO sa v oddiele nazvanom „Som oprávnený zúčastniť sa na výberovom konaní?“ uvádza: „Druhý zvolený jazyk musí byť *angličtina, francúzština alebo nemčina*. Tieto tri jazyky sú hlavnými pracovnými jazykmi inštitúcií EÚ a noví zamestnanci musia byť v služobnom záujme schopní v každodennej práci okamžite fungovať a efektívne komunikovať aspoň v jednom z nich.“ V prílohe II k spornému oznámeniu EPSO, nazvanej „Odôvodnenie jazykového režimu tohto výberového konania“, sa v prvom odseku uvádza, že „požiadavky uvedené v oddiele tohto oznámenia o výberovom konaní ‚SOM OPRÁVNENÝ ZÚČASTNIŤ SA NA VÝBEROVOM KONANÍ?‘ sú v súlade so základnými požiadavkami inštitúcií EÚ týkajúcimi sa špecializovaných zručností, odbornej praxe a znalostí, ako aj s požiadavkou, aby noví zamestnanci boli schopní efektívne pracovať, najmä spolu s ostatnými kolegami“. V treťom odseku tejto prílohy sa uvádza, že „je nevyhnutné, aby sa administrátori po prijatí ihneď zapojili do pracovného pomeru a boli schopní komunikovať s kolegami a nadriadenými“. V nasledujúcom oddiele, nazvanom „Odôvodnenie výberu jazykov pre každé

[10] Pozri tiež bod 82 napadnutého rozsudku a citovanú judikatúru.

[11] Rozsudok z 26. marca 2019 (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[12] Rozsudok z 27. novembra 2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[13] Ú. v. EÚ C 70 A, 2015, s. 1.

výberové konanie“, sa v druhom odseku uvádza: „Noví zamestnanci musia byť ihneď schopní zapojiť sa do pracovného pomeru a vykonávať úlohy, na ktoré boli prijatí. Úrad EPSO musí preto zabezpečiť, aby úspešní uchádzači mali primerané znalosti takej kombinácie jazykov, ktorá im umožní účinne vykonávať ich úlohy, a najmä aby úspešní uchádzači boli schopní účinne komunikovať v každodennom pracovnom živote s kolegami a nadriadenými“.

27. Opis „skutočných potrieb služby“ uvedený v spornom oznámení EPSO teda zahŕňa potrebu prijať do zamestnania uchádzačov, ktorí sú schopní ihneď efektívne pracovať. Z toho vyplýva, že keď sa v bode 137 napadnutého rozsudku konštatuje, že bez ďalších vysvetlení nie je možné predpokladať, že novoprijatý úradník, ktorý neovláda anglický, francúzsky alebo nemecký jazyk, nebude schopný okamžite riadne pracovať v dotknutej inštitúcii, odkazuje sa na „skutočné potreby služby“, ako sú opísané v spornom oznámení EPSO.

28. Skutočnosť, že Všeobecný súd považuje požiadavku, aby novoprijatí zamestnanci boli „schopní okamžite pracovať“, za podstatný dôvod jazykového obmedzenia [14] a v napadnutom rozsudku často používa tento výraz [15], neznamená, že ostatné opisy založené na znení sporného oznámenia EPSO nie sú relevantné na účely posúdenia, či dostupné dôkazy preukazujú, že jazykové obmedzenie je objektívne odôvodnené a primerané skutočným potrebám služby.

29. Skutočne nie je ľahké pochopiť, ako môže Komisia tvrdiť, že letmý odkaz v napadnutom rozsudku na text sporného oznámenia EPSO, na ktorý sa odvoláva s cieľom odôvodniť jazykové obmedzenie, môže spôsobiť neplatnosť uvedeného rozsudku. Navyše je ťažké rozpoznať akýkoľvek rozdiel medzi novoprijatým úradníkom, ktorý je „schopný okamžite pracovať“, a tým, ktorý je „schopný okamžite riadne pracovať“. Hoci sa Komisia opiera o tento rozdiel na účely tvrdenia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, vo svojich podaniach nijako nevysvetľuje, v čom tento rozdiel spočíva. Na pojednávaní Komisia spresnila, že podľa jej názoru sa schopnosť riadne pracovať vzťahuje na schopnosť vykonávať okrajové úlohy, ktoré nesúvisia so skutočnými povinnosťami uchádzačov. Tento výklad je však v rozpore tak s obvyklým významom daných slov, ako aj s kontextom, v ktorom sú použité v bode 137 napadnutého rozsudku.

30. Všeobecnému súdu nemožno vytýkať ani to, že v bode 137 napadnutého rozsudku citoval skorší rozsudok, v ktorom použil rovnakú formuláciu a dospel k podobnému záveru, keďže Súdny dvor zamietol odvolanie Komisie proti uvedenému rozsudku [16].

31. Ďalšie hlavné tvrdenie Komisie spočíva v tom, že Všeobecný súd nedostatočne vysvetlil, prečo nemožno bez ďalších vysvetlení predpokladať, že novoprijatý úradník, ktorý neovláda anglický, francúzsky alebo nemecký jazyk, nebude schopný okamžite riadne pracovať v inštitúcii EÚ. Podľa môjho názoru sa toto tvrdenie rovná pokusu o prenesenie dôkazného bremena. Prináleží Komisii, aby vysvetlila, prečo je rozdielne zaobchádzanie na základe jazyka, aké vyplýva zo sporného jazykového obmedzenia, objektívne odôvodnené a primerané skutočným potrebám služby, či už sú opísané ako potreba, aby novoprijatí štátni zamestnanci boli „schopní okamžite pracovať“, alebo aby boli „schopní okamžite riadne pracovať“. [17]

[14] Bod 92 napadnutého rozsudku.

[15] Výraz „schopní okamžite pracovať“ sa v napadnutom rozsudku objavuje najmenej 30-krát vrátane bodov vymedzujúcich rámec analýzy dôkazov (body 101 a 102) a bodov obsahujúcich predbežné závery k posúdeniu dôkazov (body 98, 149, 196 a 197).

[16] Rozsudok z 15. septembra 2016, Taliansko/Komisia (T-353/14 a T-17/15, EU:T:2016:495, body 121 a 122). Odvolanie Komisie proti tomuto rozsudku bolo zamietnuté rozsudkom z 26. marca 2019, Komisia/Taliansko (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[17] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. marca 2019, Komisia/Taliansko (C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 93 a citovaná judikatúra).

32. Navrhujem preto, aby Súdny dvor zamietol prvú časť prvého odvolacieho dôvodu.

B. O druhej časti

33. Komisia tvrdí, že bremeno, ktoré jej Všeobecný súd ukladá, tak pokiaľ ide o opodstatnenosť odôvodnenia jazykového obmedzenia v spornom oznámení EPSO, ako aj o posúdenie dôkazov, ktoré Komisia predložila na podporu dôvodov uvedených zo strany EPSO, je neprimerané.

1. O opodstatnenosti odôvodnenia jazykového obmedzenia v spornom oznámení EPSO

34. Komisia na pojednávaní upresnila, že hoci posúdenie Všeobecného súdu týkajúce sa opodstatnenosti odôvodnenia jazykového obmedzenia v spornom oznámení EPSO vyvoláva viacero otázok[18], toto posúdenie nenamieta, lebo napadnutý rozsudok zrušil sporné oznámenie EPSO z iných dôvodov.

35. Komisia však tvrdí, že v napadnutom rozsudku sa pripúšťa, že vzhľadom na to, že oznámenie o výberovom konaní je opatrením so všeobecnou pôsobnosťou, jeho odôvodnenie sa môže obmedziť na opis celkovej situácie, ktorá viedla k jeho prijatiu, a všeobecných cieľov, ktoré má v úmysle dosiahnuť. Všeobecný súd dospel k neopodstatnenému záveru, že dôvody uvedené v spornom oznámení EPSO sú „nejasné a všeobecné“[19]. Toto oznámenie je v súlade s požiadavkou vyplývajúcou z judikatúry, podľa ktorej pravidlá obmedzujúce výber druhého jazyka musia stanovovať jasné, objektívne a predvídateľné kritériá, ktoré zaručia, aby sa uchádzači v dostatočnom predstihu mohli oboznámiť s požadovanými jazykovými podmienkami a mohli sa pripraviť na výberové konania za čo najlepších podmienok.

36. V bode 100 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dospel k záveru, že dôvod založený na potrebe, aby boli novoprijatí zamestnanci schopní okamžite pracovať, nemôže vzhľadom na svoju nejasnú a všeobecnú formuláciu a na to, že sporné oznámenie EPSO neobsahuje konkrétne údaje, ktoré by ho mohli podporiť, opodstatniť jazykové obmedzenie. Následne Všeobecný súd preskúmal, či informácie a dôkazy, ktoré Komisia poskytla v súvislosti s potrebou, aby novoprijatí zamestnanci boli schopní okamžite pracovať, odôvodňujú jazykové obmedzenie. Dospel k záveru, že to tak nie je.[20] Z toho vyplýva, že zrušenie sporného oznámenia EPSO je založené na oboch častiach analýzy Všeobecného súdu. Pre úplnosť sa preto vyjadrím ku kritike Komisie týkajúcej sa prvej časti napadnutého rozsudku.

37. Komisia tvrdí, že sporné oznámenie EPSO spĺňa požiadavku, v zmysle ktorej pravidlá obmedzujúce výber druhého jazyka musia stanovovať jasné, objektívne a predvídateľné kritériá, ktoré zaručia, aby sa uchádzači v dostatočnom predstihu mohli oboznámiť s požadovanými jazykovými podmienkami a mohli sa pripraviť na výberové konania za čo najlepších podmienok.

[18] Body 46 až 101 napadnutého rozsudku.

[19] Bod 100 napadnutého rozsudku.

[20] Pozri najmä bod 197 napadnutého rozsudku.

38. Kritériá jasnosti, objektívnosti a predvídateľnosti vyplývajú z bodu 90 rozsudku Taliansko/Komisia.[21] V bodoch 87 až 94 uvedeného rozsudku sa spresňuje, že inštitúcie dotknuté výberovými konaniami v predmetnej veci nikdy neprijali rokovacie poriadky v zmysle článku 6 nariadenia č. 1/58, v ktorých by bolo stanovené, ktorý z úradných jazykov sa má v konkrétnych prípadoch používať.

39. Bod 95 uvedeného rozsudku uvádza:

„Komisia na pojednávaní uviedla, že po uverejnení oznámenia o výberovom konaní uchádzači mali možnosť pripraviť sa. Treba však zdôrazniť, že lehota, ktorá uplynula medzi uverejnením každého zo sporných oznámení o výberových konaniach a dátumom písomných skúšok uchádzačovi nevyhnutne neumožňuje, aby nadobudol také jazykové znalosti, ktoré by boli dostatočné na preukázanie jeho odbornosti. Pokiaľ ide o možnosť zvládnuť jeden z týchto troch jazykov pre budúce výberové konania, táto možnosť predpokladá, že jazyky stanovené EPSO budú určené dlhý čas vopred. Preto ak neexistujú [rokovacie poriadky prijaté v súlade s článkom 6 nariadenia č. 1/58], nie je nijakým spôsobom zaručená trvalosť výberu jazykov výberového konania a neexistuje možnosť predvídateľnosti v tejto oblasti.“[22]

40. Kritériá jasnosti, objektívnosti a predvídateľnosti teda odrážajú požiadavku, podľa ktorej na to, aby potenciálni uchádzači získali pracovné miesto v inštitúcii, musia byť dostatočne vopred oboznámení s požiadavkou znalosti jedného (alebo viacerých) určitých jazykov na určitej úrovni, ktorú možno objektívne posúdiť. Napadnuté oznámenie EPSO vyžaduje znalosť angličtiny, francúzštiny alebo nemčiny na úrovni B2. Táto požiadavka je nepochybne jasná a objektívna. Počet hodín bežne navrhovaných na prípravu na jazykovú skúšku na úrovni B2 sa však zrejme pohybuje v rozmedzí 500 až 650 hodín[23]. Pokiaľ by potenciálni uchádzači neboli schopní dosiahnuť takúto úroveň znalosti jedného z troch jazykov uvedených v spornom oznámení EPSO v období odo dňa jeho uverejnenia do dňa konania testov z tohto jazyka, je nepravdepodobné, že by sporné oznámenie EPSO spĺňalo kritérium predvídateľnosti, ako je opísané v bode 95 rozsudku vo veci Taliansko/Komisia[24]. Navyše táto požiadavka dopĺňa podmienku, podľa ktorej jazykové obmedzenie je prípustné len vtedy, ak je objektívne odôvodnené a primerané skutočným potrebám služby[25]. Je preto nesprávne naznačovať, ako to zrejme robí Komisia, že keď preukáže, že pravidlá obmedzujúce výber druhého jazyka sú jasné, objektívne a predvídateľné, Všeobecný súd je zbavený povinnosti posúdiť opodstatnenosť odôvodnenia jazykového obmedzenia v spornom oznámení EPSO.

2. O posúdení dôkazov

41. Komisia uvádza viacero samostatných tvrdení, ktorých cieľom je preukázať, že Všeobecný súd prekročil hranice preskúmania stanovené judikatúrou.

[21] Rozsudok z 27. novembra 2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752).

[22] Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bobek vo veci Komisia/Taliansko (C-621/16 P, EU:C:2018:611, bod 175), a rozsudok z 27. novembra 2012, Taliansko/Komisia (C-566/10 P, EU:C:2012:752, bod 67).

[23] Návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Sharpston vo veci Španielsko/Parlament (C-377/16, EU:C:2018:610, bod 46).

[24] Rozsudok z 27. novembra 2012 (C-566/10 P, EU:C:2012:752). Pozri tiež rozsudok z 15. septembra 2016, Taliansko/Komisia (T-353/14 a T-17/15, EU:T:2016:495, body 50 a 51), ktorý bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudkom z 26. marca 2019, Komisia/Taliansko (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[25] Rozsudok z 26. marca 2019, Komisia/Taliansko (C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 91).

42. Na úvod poznamenávam, že judikatúra uznáva, že článok 2 služobného poriadku priznáva inštitúciám Únie širokú mieru voľnej úvahy a autonómiu, pokiaľ ide o vytváranie pracovných miest úradníkov alebo zamestnancov, výber úradníka alebo zamestnanca na obsadenie vytvoreného pracovného miesta a povahu takto vzniknutého pracovnoprávneho vzťahu [26].

43. Ak je rozhodnutie predmetom žaloby o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ, Všeobecnému súdu prináleží vykonať úplné súdne preskúmanie právneho aj skutkového stavu, ktorý je predmetom takéhoto konania. Konkrétne, ako sa uvádza v bode 24 vyššie, Súdny dvor rozhodol, že súd Únie je oprávnený overiť, či je obmedzenie výberu druhého jazyka objektívne odôvodnené a primerané skutočným potrebám služby.

44. Ako uviedol generálny advokát Bobek vo svojich návrhoch vo veci Komisia/Taliansko [27], prednesených v kontexte skutkových okolností a dôkazov veľmi podobných tým, ktoré sú predmetom tohto odvolania, väčšina dôvodov jazykového obmedzenia uvedených v spornom oznámení EPSO a dôkazov, ktoré Komisia predložila na ich podporu, sú faktické tvrdenia. Široká miera voľnej úvahy, ktorou disponoval rozhodovací orgán v uvedenej veci, zahŕňala otázku, či a ako obmedziť výber druhého jazyka v predmetnom výberovom konaní a dôvody na podporu tohto obmedzenia. Keď EPSO odôvodní svoj výber druhých jazykov odkazom na súbor faktických tvrdení, sú tieto dôvody, ako aj dôkazy na ich podporu v plnom rozsahu preskúmateľné súdmi Únie. Toto preskúmanie zahŕňa otázku, či boli dodržané pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena a vykonávania dôkazov a či sa pri posudzovaní skutočností a dôkazov vychádzalo zo správnych právnych kritérií [28].

45. S prihliadnutím na tieto pripomienky preskúmam argumentáciu, ktorú Komisia uvádza na podporu tvrdenia, že posúdením predložených dôkazov Všeobecným súdom jej bolo uložené neprimerane veľké bremeno.

46. Pokiaľ ide v prvom rade o tvrdenie Komisie, že „stupeň podrobnosti odôvodnenia rozhodnutia musí byť primeraný materiálnym možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, v ktorej musí byť rozhodnutie vydané“, uvádzam, že toto tvrdenie vyplýva okrem iného z judikatúry v oblasti kontroly koncentrácií [29]. Je pravdepodobné, že materiálne možnosti vypracovania rozhodnutia o predpokladanom účinku koncentrácie na hospodársku súťaž v rámci lehôt stanovených nariadením EÚ o koncentráciách podnikov [30] majú vplyv na stupeň podrobnosti odôvodnenia uvedeného v tomto rozhodnutí. Tieto okolnosti sa však prejednávanej veci netýkajú: v tomto prípade nejde o posúdenie *ex ante*; nie je potrebné získavať a vychádzať z podrobných informácií o trhu od tretích osôb; nevykonáva sa komplexná hospodárska analýza a nie sú stanovené nijaké zákonné lehoty. Okrem toho Komisia neposkytla Všeobecnému súdu nijaké informácie o materiálnych možnostiach súvisiacich s prijatím sporného oznámenia EPSO, ani neobjasnila, akým časovým obmedzeniam a technickým podmienkam EPSO čelil, pričom toto opomenutie spochybňuje samotnú prípustnosť tohto tvrdenia. Vzhľadom na všetky tieto okolnosti sa na túto judikatúru nemožno odvolávať na podporu tvrdenia, že Všeobecný súd prekročil hranice, ktoré mu stanovila judikatúra.

[26] Pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. septembra 2005, AB (C-288/04, EU:C:2005:526, body 26 a 28), a z 26. marca 2019, Komisia/Taliansko (C-621/16 P, EU:C:2019:251, bod 88 a citovaná judikatúra).

[27] C-621/16 P, EU:C:2018:611, body 105, 108 a 112.

[28] Rozsudok z 2. marca 2021, Komisia/Taliansko a i. (C-425/19 P, EU:C:2021:154, body 52 a 53 a citovaná judikatúra).

[29] Rozsudok z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 167 a citovaná judikatúra).

[30] Nariadenie Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

47. Komisia ďalej nesúhlasí s konštatovaním uvedeným v bodoch 113, 138 a 157 napadnutého rozsudku, podľa ktorého listinné dôkazy nepreukazujú, že angličtina, francúzština a nemčina sú jazykmi, ktoré skutočne používajú „všetky útvary Komisie pri svojej každodennej práci“. Podľa Komisie jedinou relevantnou otázkou je, či tieto jazyky používajú tie útvary, ku ktorým budú úspešní uchádzači pridelení.

48. Toto tvrdenie považujem za nepresvedčivé. Keďže v spornom oznámení EPSO nie sú špecifikované útvary, resp. inštitúcia či inštitúcie [31], ku ktorým budú úspešní uchádzači pridelení, nie je možné posúdiť toto odôvodnenie rozdielneho zaobchádzania s uchádzačmi zo strany Komisie. Tvrdenie Komisie je v rozpore aj s ďalším jej tvrdením, konkrétne že každodenná práca inštitúcie pozostáva z veľkého množstva prípravných aktov, poznámok, predbežných návrhov a iných dokumentov vrátane elektronickej komunikácie, ktoré predstavujú nástroje analýzy a komunikácie používané v rámci tejto inštitúcie na prijímanie opatrení, v ktorých sa odzrkadľuje stanovisko príslušného útvaru. Ak môžu byť úspešní kandidáti pridelení kdekoľvek v rámci Komisie a podieľať sa na všeobecných prípravných prácach, potom je relevantné, či dôkazy preukazujú, že angličtina, francúzština a nemčina sú jazykmi, ktoré skutočne používajú „všetky útvary Komisie pri svojej každodennej práci“. Okrem toho dôkazy posudzované v bodoch 113 a 138 napadnutého rozsudku sa týkajú internej jazykovej praxe Komisie vo všeobecnosti a nie práce alebo postupov konkrétnych útvarov, ku ktorým budú úspešní uchádzači pridelení. Všeobecný súd na základe dôkazov, ktoré mu boli predložené, nemohol posúdiť nič iné ako to, či sú angličtina, francúzština a nemčina jazykmi všeobecne používanými v rámci Komisie.

49. Komisia tiež nesúhlasí so záverom uvedeným v bode 157 napadnutého rozsudku, podľa ktorého dôkazy týkajúce sa konkrétne jazykových znalostí zamestnancov pracujúcich v oblasti auditu nepreukazujú, že jazykové obmedzenie je primerané potrebe, aby novoprijatí zamestnanci boli schopní okamžite pracovať, lebo na základe týchto údajov nie je možné zistiť, ktoré jazyky sa používajú v jednotlivých útvaroch, ani ktoré jazyky sú nevyhnutné na plnenie úloh súvisiacich s auditom. [32] Komisia poukazuje na tento odsek ako na príklad neprimerane veľkého bremena, ktoré jej uložil Všeobecný súd.

50. V bodoch 160 až 162 napadnutého rozsudku sa tieto dôkazy analyzujú na základe predpokladu, že jazykové znalosti zamestnancov, ktorí už pracujú v oblasti auditu, naznačujú, že na to, aby mohli byť noví zamestnanci schopní okamžite pracovať, je potrebné, aby ovládali tieto jazyky. Aj za tohto predpokladu sa v uvedených bodoch dospelo k záveru, že jazykové obmedzenie bolo neodôvodnené. Podľa všetkého teda Všeobecný súd preskúmal dôkazy, ktoré mu predložila Komisia, zo všetkých možných hľadísk s cieľom zistiť, či sú tieto dôkazy spôsobilé odôvodniť jazykové obmedzenie. Nie je mi teda jasné, ako možno tvrdiť, že prístup Všeobecného súdu k dôkazom ukladá Komisii neprimerane veľké bremeno.

51. Komisia ďalej uvádza tvrdenie, konkrétne v súvislosti s dokumentom označeným v napadnutom rozsudku ako oznámenie Komisie SEK(2006) 1489 v konečnom znení z 20. decembra 2006 o „prekladoch v Komisii“, že v bode 144 napadnutého rozsudku súd nesprávne posúdil, či tento dokument preukazuje, že tri procesné jazyky, ktoré sú v ňom uvedené, sa používajú výlučne v postupoch, ktorých sa týkajú [33]. Posudzovanie dôkazov z hľadiska

[31] V bode 1 sporného oznámenia EPSO sa uvádza, že výberové konanie sa organizuje na vytvorenie rezervných zoznamov, z ktorých inštitúcie Európskej únie, najmä Európska komisia v Bruseli (Belgicko) a Európsky dvor audítorov v Luxemburgu (Luxembursko), prijmú do verejnej služby nových „administrátorov“ (funkčná skupina AD). V bode 104 napadnutého rozsudku sa uvádza, že zo 72 úspešných uchádzačov boli štyria prijatí do zamestnania inými zamestnávateľmi, a to traja Úradom Európskej únie pre duševné vlastníctvo a jeden Európskou službou pre vonkajšiu činnosť.

[32] Body 152 až 157 napadnutého rozsudku.

[33] Bod 144 napadnutého rozsudku.

tejto otázky je nesprávne, lebo Komisia bola povinná predložiť dôkazy len na preukázanie toho, že angličtina, francúzština a nemčina sa používajú najmä na internú a externú komunikáciu a na vybavovanie úradných vecí, čo je formulácia použitá v spornom oznámení EPSO [34].

52. Body 140 až 142 napadnutého rozsudku sa zaoberajú posúdením oznámenia Komisie SEK(2006) 1489 v konečnom znení z 20. decembra 2006 o „prekladoch v Komisii“. V bode 143 sa konštatuje, že toto oznámenie je pre vyriešenie sporu irelevantné. Rozsudok už potom na tento dokument neodkazuje. Body 144 až 148 napadnutého rozsudku obsahujú analýzu dokumentu s názvom „Jazykové požiadavky v závislosti od postupu prijímania“. Na pojednávaní bola Komisii poskytnutá možnosť vysvetliť súvislosť medzi oznámením Komisie SEK(2006) 1489 v konečnom znení z 20. decembra 2006 o „prekladoch v Komisii“ a analýzou dokumentov uvedenou v bodoch 144 až 148 napadnutého rozsudku. Komisia odpovedala tvrdením, že slová „v každom prípade“ uvedené na začiatku bodu 144 naznačujú, že Komisia zohľadnila tento dokument vo svojej analýze uvedenej v bodoch 144 až 148 napadnutého rozsudku. Objektívny výklad relevantných pasáží napadnutého rozsudku preukazuje, že námietka Komisie uplatnená v tejto súvislosti nemôže obstáť.

53. Komisia ďalej nesúhlasí s bodmi 159 až 161 napadnutého rozsudku, ktoré poukazujú na výhodu, ktorú môžu mať uchádzači so znalosťou určitých jazykov oproti iným uchádzačom, ktorí túto znalosť nemajú.

54. V bodoch 150 až 157 napadnutého rozsudku sú vyhodnotené údaje týkajúce sa jazykových znalostí zamestnancov rôznych útvarov Komisie, ktorí sú poverení úlohami auditu. V bodoch 159 až 165 tohto rozsudku sú z posúdenia týchto dôkazov vyvodené určité závery. V prvej vete bodu 159 sa správne uvádza, že jazykové obmedzenie je prípustné iba vtedy, ak je objektívne odôvodnené a primerané skutočným potrebám služby. V bode 161 sa potom uvádza, že na základe predložených dôkazov možno za výhodu úspešných uchádzačov považovať len znalosť angličtiny a že z dôkazov nie je jasné, prečo uchádzač s dôkladnou znalosťou taliančiny a dostatočnou znalosťou nemčiny [35] by mohol byť schopný okamžite pracovať, zatiaľ čo uchádzač s dôkladnou znalosťou taliančiny a dostatočnou znalosťou holandčiny alebo španielčiny by nemohol [36].

55. V bodoch 159 až 161 napadnutého rozsudku sú tak porovnané kategórie uchádzačov s rôznymi jazykovými znalosťami s cieľom posúdiť, do akej miery môžu byť uchádzači v týchto rôznych kategóriách schopní okamžite pracovať. Nie je mi jasné, ako možno odkaz na znalosť určitých jazykov poskytujúcu výhodu vykladať tak, že ukladá neprimerane veľké bremeno.

56. Komisia spochybňuje aj bod 159 napadnutého rozsudku, v ktorom sa uvádza, že „neexistuje žiadny platný dôvod, prečo by nemala byť prípustná aj znalosť všetkých ostatných úradných jazykov“.

[34] Pozri bod 3 tretí odsek napadnutého rozsudku, v ktorom je citované znenie sporného oznámenia EPSO.

[35] Chápem to tak, že ide o znalosť na úrovni B2.

[36] Z údajov uvedených v bodoch 152 až 155 napadnutého rozsudku, ktoré sa týkajú jazykov 1 a 2, zrejme vyplýva, že 83 % zamestnancov pracujúcich v oblasti auditu ovláda angličtinu, 32 % francúzštinu, 13 % holandčinu, 9 % nemčinu, 8 % španielčinu a 8 % taliančinu. Ak sa zahrnie aj jazyk 3, percentuálne podiely sú takéto: 95 % angličtina, 75 % francúzština, 21 % nemčina, 19 % holandčina, 15 % španielčina a 10 % taliančina. Z toho vyplýva záver, že komunikácia v inom ako anglickom jazyku má za následok vylúčenie značnej časti kolegov z príslušných pracovných procesov. Približne 25 % až 60 % kolegov nemusí rozumieť komunikácii, ak sa v nej používa francúzština. Ak sa na komunikáciu používa nemčina, nemusí jej rozumieť 79 % kolegov. Okrem toho na základe jazykov 1 a 2 je percentuálny podiel osôb so znalosťou holandčiny zjavne vyšší ako percentuálny podiel osôb so znalosťou nemčiny (13 % holandčina, 9 % nemčina); na základe jazykov 1, 2 a 3 sú percentuálne podiely na úrovni 19 % holandčina a 21 % nemčina.

57. Celé súvetie, z ktorého je táto veta prevzatá, vysvetľuje, že na základe dôkazov predložených Všeobecnému súdu, konkrétne údajov týkajúcich sa jazykových znalostí zamestnancov rôznych útvarov Komisie, ktorí sú poverení úlohami auditu, len znalosť angličtiny poskytuje jasnú výhodu v prospech schopnosti úspešných uchádzačov okamžite pracovať. Inými slovami, požiadavka znalosti angličtiny ako druhého jazyka môže byť odôvodnená, ale požiadavka znalosti angličtiny, francúzštiny alebo nemčiny nie. Všeobecný súd potom konštatuje, že neexistuje teda nijaký platný dôvod, prečo by nemala byť prípustná znalosť angličtiny alebo jedného či viacerých úradných jazykov okrem francúzštiny a/alebo nemčiny alebo popri nich. Tomuto záveru nemôžem nič vytknúť. Nič nenasvedčuje tomu, že by Všeobecný súd vylúčil možnosť, že Komisia mohla predložiť iné dôkazy, ktoré by mohli podporiť odlišný záver. Opäť mi nie je jasné, ako mohol Všeobecný súd uložiť Komisii neprimerane veľké bremeno tým, že dospel k záveru založenému na dôkazoch, ktoré mu boli predložené.

58. Komisia tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne vylúčil dôkazy týkajúce sa používania angličtiny, francúzštiny a nemčiny v Európskej únii z dôvodu, že tieto dôkazy nemusia správne odrážať jazykové znalosti potenciálnych uchádzačov [37]. Svoje tvrdenie, že Všeobecný súd mal na základe štatistických údajov predpokladať, že jazykové obmedzenie je primerané, a to tým skôr, že tieto údaje sa v priebehu rokov nezmenili, opiera o bod 124 rozsudku z 26. marca 2019, Komisia/Taliansko [38].

59. V bode 124 rozsudku z 26. marca 2019, Komisia/Taliansko [39], sa uvádza:

„V tejto súvislosti, hoci nie je vylúčené, že služobný záujem môže odôvodniť obmedzenie výberu druhého jazyka výberového konania na obmedzený počet úradných jazykov, ich znalosť je v rámci Únie najrozšírenejšia (pozri analogicky rozsudok z 9. septembra 2003, Kik/ÚHVT, C-361/01 P, EU:C:2003:434, bod 94), a to aj v rámci takých všeobecných výberových konaní, ako sú konania uvedené v ‚Oznámení o všeobecnom výberovom
konaní – EPSO/AD/276/14 – Administrátori (AD 5)‘, s prihliadnutím na požiadavky pripomenuté v bode 92 a 93 tohto rozsudku však musí byť také obmedzenie založené na skutočnostiach, ktoré sú objektívne overiteľné ako uchádzačmi, tak súdmi Únie, aby mohli odôvodniť požadované jazykové znalosti, ktoré musia byť primerané skutočným potrebám služby.“

60. Nemyslím si, že uvedený výklad právnych predpisov vyžaduje, aby Všeobecný súd predpokladal, že jazykové obmedzenie je odôvodnené, pokiaľ zahŕňa jazyky, ktorých znalosť je v Európskej únii najrozšírenejšia. Naopak, vnímam ho ako vyhlásenie Všeobecného súdu, že Komisia sa môže na odôvodnenie jazykového obmedzenia opierať o dôkazy týkajúce sa jazykov, ktorých znalosť je v Európskej únii najrozšírenejšia. Takéto obmedzenie však musí byť založené na skutočnostiach, ktoré sú objektívne overiteľné uchádzačmi a súdmi Únie, aby mohli odôvodniť požadované jazykové znalosti, ktoré musia byť primerané skutočným potrebám služby.

61. Všeobecný súd preto postupoval správne, keď najprv posúdil dôkazy, ktoré predložila Komisia v súvislosti s rozšírením nemčiny, angličtiny a francúzštiny ako cudzích jazykov, ktorými sa v Európe hovorí a ktoré sa v nej učia [40]. V bodoch 189 až 195 napadnutého rozsudku sa uvádza, že z dôkazov vyplýva, že angličtina je zďaleka najviac študovaným cudzím jazykom na všetkých stupňoch vzdelávania, pričom po nej nasleduje francúzština, nemčina, ruština a v menšej miere španielčina, a že za zďaleka najrozšírenejší cudzí jazyk [v Európe] sa považuje angličtina, za

[37] Bod 193 napadnutého rozsudku.

[38] C-621/16 P, EU:C:2019:251.

[39] C-621/16 P, EU:C:2019:251.

[40] Body 189 až 195 napadnutého rozsudku.

ktorou nasleduje nemčina, ruština, francúzština a španielčina. Z ďalších dôkazov vyplýva, že nemčina je najpoužívanejším jazykom v Európe a že angličtina, francúzština a nemčina sú tri cudzie jazyky, ktoré sa najčastejšie učia ako druhý jazyk (38 %, 12 % a 11 %).

62. Všeobecný súd následne poznamenal, že príslušné štatistické údaje sa týkajú všetkých občanov Európskej únie vrátane tých, ktorí ešte nedosiahli plnoletosť, a preto tieto údaje nemusia primerane odrážať jazykové znalosti potenciálnych uchádzačov. Dospel k záveru, že uvedené štatistiky preukazujú len to, že počet potenciálnych uchádzačov dotknutých jazykovými obmedzeniami posudzovanými v prejednávanej veci je nižší, ako by bol v prípade, keby sa tieto obmedzenia zakladali na iných jazykoch ako na angličtine, francúzštine a nemčine, čo však samo osebe nevedie k záveru, že jazykové obmedzenie nie je diskriminačné.

63. Prístupu Všeobecného súdu nemožno v tejto súvislosti nič vytknúť. Všeobecný súd v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, neodmietol štatistické dôkazy preto, lebo zahŕňali občanov Únie, ktorí ešte nedosiahli plnoletosť. V skutočnosti totiž dospel k záveru, že predložené dôkazy preukazujú, že jazykové obmedzenie založené na angličtine, francúzštine a nemčine malo pravdepodobne negatívny vplyv na menší počet potenciálnych uchádzačov ako obmedzenie založené na inej jazykovej kombinácii. Nič nenasvedčuje tomu, že tento záver, ktorý Komisia navyše ani nespochybňuje, by bol odlišný, keby boli zo štatistických údajov vylúčení občania EÚ, ktorí ešte nedosiahli plnoletosť.

64. Nakoniec Komisia tvrdí, že v bode 139 napadnutého rozsudku je nesprávne posúdené oznámenie SEK(2000) 2071/6 z 29. novembra 2000 o zjednodušení rozhodovacieho procesu Komisie, ktoré sa spomína v bodoch 138 a 139 tohto rozsudku. Komisia tvrdí, že Všeobecný súd neprijal jeho jasný význam, ale nahradil tento význam vlastnou subjektívnou predstavou o spôsobe organizácie práce medzi úradníkmi.

65. Týmto tvrdením sa Komisia zrejme ani tak nedomáha toho, aby Súdny dvor sankcionoval skreslenie dôkazov Všeobecným súdom, ale skôr vyzýva Súdny dvor, aby nahradil posúdenie skutkového stavu a dôkazov, ktoré vykonal Všeobecný súd, svojím vlastným posúdením. To je v kontexte odvolania neprípustné.[41]

66. Z týchto dôvodov tvrdenia Komisie nemožno uplatniť na podporu názoru, že napadnutý rozsudok prekračuje hranice stanovené judikatúrou. Navrhujem preto, aby Súdny dvor zamietol druhú časť prvého odvolacieho dôvodu.

C. O tretej časti

67. Komisia v prvom rade tvrdí, že body 132 až 135 napadnutého rozsudku zužujú rozsah dôkazov, lebo nepreukazujú existenciu právne záväzného aktu, ktorý by vymedzoval pracovné jazyky inštitúcie. Podľa Komisie z judikatúry ani z článku 1d ods. 6 služobného poriadku nemožno vyvodiť, že len právne záväzné akty môžu zákonne obmedziť výber druhého jazyka. Okrem toho v bode 10 napadnutého rozsudku sa správne uvádza, že sporné oznámenie EPSO odkazuje na „interné pravidlá“, teda na pravidlá, ktoré sú záväzné len v rámci inštitúcií. Tento opis týchto pravidiel má oporu v dôkazoch, ktoré predložila Komisia.

[41] Pozri napríklad rozsudok z 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia (C-105/04 P, EU:C:2006:592, body 69 a 70 a citovaná judikatúra), a rozsudok z 21. septembra 2006, Technische Unie/Komisia (C-113/04 P, EU:C:2006:593, body 82 a 83 a citovaná judikatúra).

68. V bode 10 napadnutého rozsudku sa uvádza, že bod 2 prílohy II sporného oznámenia EPSO stanovuje, že pre každé výberové konanie musí správna rada úradu EPSO v každom jednotlivom prípade určiť jazyky, ktoré sa majú použiť na účely jednotlivých verejných výberových konaní, a to vzhľadom na „prípadné osobitné interné pravidlá týkajúce sa používania jazykov v príslušnej inštitúcii/príslušných inštitúciách alebo orgánoch“.

69. V bodoch 132 a 133 napadnutého rozsudku sa uvádza, že dokumenty predložené ako dôkazy, ktoré sú opísané v bodoch 107 a 108 uvedeného rozsudku, nemožno považovať za predpisy Komisie na účely článku 6 nariadenia č. 1/58. Komisia uznáva, že tieto dôkazy len odrážajú dlhodobú správnu prax, podľa ktorej dokumenty, ktoré majú byť predložené kolégiu komisárov na schválenie, musia byť dostupné v anglickom, francúzskom a nemeckom jazyku. V bode 134 napadnutého rozsudku sa konštatuje, že neexistuje nijaký dôkaz o tom, že by predseda Komisie alebo kolégium komisárov formálne schválili „Príručku pre operačné postupy“. V bode 135 uvedeného rozsudku sa uvádza, že v kontexte prejednávanej veci Komisia potvrdila, že neexistuje nijaké interné rozhodnutie, ktoré by určovalo pracovné jazyky v rámci tejto inštitúcie.

70. V bodoch 137 až 139 napadnutého rozsudku sa posudzuje otázka, či dokumenty predložené ako dôkaz preukazujú súvislosť medzi rozhodovacími postupmi Komisie vrátane postupov kolégia komisárov a úlohami, ktoré majú úspešní uchádzači plniť. V bodoch 140 až 149 uvedeného rozsudku sa tieto dôkazy ďalej posudzujú s prihliadnutím na ostatné listinné dôkazy predložené Komisiou.

71. V rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, napadnutý rozsudok neodmieta dôkazy ani „nezužuje ich rozsah“, lebo z dokumentov, ktoré predložila ako dôkaz, nevyplynula existencia „právne záväzného aktu“. Všeobecný súd namiesto toho správne posúdil, či Komisia prijala nejaké interné pravidlá podľa článku 6 nariadenia č. 1/58, ktoré by určovali, že v konkrétnych prípadoch sa má používať jeden alebo viacero úradných jazykov a pracovných jazykov uvedených v článku 1 tohto nariadenia. Z bodu 135 napadnutého rozsudku vyplýva, že Komisia nepoprela, že takéto pravidlá neboli prijaté.

72. Po tom, ako Všeobecný súd dospel k tomuto nespornému predbežnému záveru, následne pokračoval v podrobnom posudzovaní dôkazov, ktoré Komisia predložila v súvislosti s jej internými postupmi.

73. Navrhujem preto, aby Súdny dvor zamietol tretiu časť prvého odvolacieho dôvodu, keďže je zrejme založená na nesprávnom a selektívnom výklade napadnutého rozsudku.

V. Návrh

74. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor zamietol prvý odvolací dôvod.